

Klaus Kuurinmaa

LORUT

Hurvitus

Sisällys

Kultainen herne	2
Neiti Nella Hienonen	3
Kuningatar ja sotamies	4
Sulttaanin suuressa tarhassa	5
Juusto ja hiiri	6
Kellari	7

Kultainen herne

Löysi palosta herneen
puutarhuri kerran,
jok' aivan umpi kultaa
ol' painonsa verran.

Sanoi hovissa naiset:
"Tästä saadaan kiva koru!"
vaan kunkun tuumat toiset,
niistä nousi kova poru.

"Herne herneen syy
juuren, vesan, palon tautta;
hernemetsän kultaisen
saamme kultaherneen kautta!"

Herne maahan, ympärille vartio
– ei kukaan voisi varastaa.
Tuotiin vettä, paistoi aurinko,
ja lehmät kakki parastaan.

Kului viikko, kului kuu,
ei verso vihree, ei kulta.
"Huonoako vesi, paiste, jokin muu,
vai käännetäänkö multa?"

"Alla mullan", joku ties',
"arvo kullan tipo ties'.
Vain köyhtyy joka mies,
jos sijoita ei otsa hies'."

Kun kaikki teki tenää,
ei kunkku kestänyt enää,
vaan veti herneen nenään.

Neiti Nella Hienonen

Neiti Nella Hienonen
tuli mökkiin muorisen
tätiänsä tapaamaan
kävi hän näin halaamaan.
Ilta meni mukavasti,
kunnes päästiin yöhön asti.

Silloin
narinaa
rapinaa
ripinää
ja ropinaa.

Sitten
vilinää
kilinää
hälinää
ja kolinaa.

Ja sitten:
ei siunaaman rauhaa,
ei ummistettua silmää,
ei levollista unta,
ei unellista lepoa
vaan
tuntu
outo
kauhu
heti
jokin hiiren hiuksiin veti.

Huusi neiti Hienonen
vuoteellansa seisoen:
”Ah, nyt riitti,
tämä sodan siitti!”

Viritteli ansoja
varten hiirikansoja,
tehdä niistä täysi loppu
siihen oli Nellan hoppu.

Juusto herkku tempun teki:
hiiriraukkain sielu heti
taivahaiseen vilahti,
kun vain loukku kilahti.
Uni Nellan silmään saapui,
pelännyt ei hiirten haamui.

Kun aamu kaunis valkeni
ja kalmankenttä selkeni,
niin neiti Nella Hienonen
pois heitti hiiret loukkuineen.

Kuningatar ja sotamies

Istui kuningatar kaikessa mahtavuudessaan
ja antoi määräyksen sotamiehelleen.

”Kerätkää verot,
kaivakaa kanava,
perustakaa kaupunki,
vallittakaa linna,
rakentakaa laivasto,
valakaa tykit,
värväätkää miehet,
ommelkaa viirit,
lyökää viholliset,
hyökätkää ja voittakaa,
valtakuntaani laajentakaa!”
sanoi kuningatar,
ja pudotti,
epähuomiossaan,
nenäliinansa.

”Viipymättä”,
vastasi sotamies,
ja keräsi verot, kaivoi kanavan, perusti kaupungin,
vallitti linnan, rakensi laivaston, valoi tykit,
värväsi miehet, ompeli viirit, löi viholliset,
hyökkäsi ja voitti,
valtakuntaa laajensi,
mutta sitä ennen,
vaivihkaa,
nosti Hänen Majesteettinsa nenäliinan.

Sulttaanin suuressa tarhassa

Sulttaanin suuressa tarhassa

olin minä iässä parhaassa.

En ollut mä nainen haaremin,

vaan vartiosotilas sulttaanin.

Turbaani päässä

joka säässä

olin kaikista urhoollisin

olin kaikista urhoollisin.

Juusto ja hiiri

Iso juusto
seuraa hiiren sai,
kaipasi tuo pikkuinen
juttuseuraa kai.

Katosi reikä toisensa perästä
ja välissä ollut juusto,
kas vahvistusta kaipasi
pikkuhiiren luusto!

Kellari

Mikä kellarissa viehättää,
kuka kumma sinne kutsuu?
Miks' tunnet outoa houkutusta,
et kavahda pimeän vastustusta?

Joka kohtaan ei lamppu loista,
hämärä perään hiipii,
huoli ei järjen laista,
väreet selkää riipii.
Kylmät seinät, kosteat,
sormein alla viirii,
äänten aavistus ilmassa
korvan juures' kiirii.

Katsot taaksesi
– ei ketään siellä –
silti tuntu silmässä
kuin ois' jotain tiellä.

Pois pääset, huokaat helpotusta,
tohdi lausua et kammotusta,
käynti kohta tuskin muistokaan,
mut' tiedät:
menemään joudut sä uudestaan.